

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan psaznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 21. vel. travna 1886.

List 21.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

sporoča vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov
od Gospoda in Izveličarja našega Jezusa Kristusa!

Danes, ljubljani v Gospodu, vam imam napovedati veliko duhovno milost; milost vesoljnega izvanrednega sv. leta, katero so razpisali sv. Oče z okrožnico 22. dec. 1885 za letošnje leto.

Kaj pa namerava sv. leto? V sv. letu naj se verniki prav posebno živo opominjajo k pokori in poboljšanju življenja; k vrednemu prejemanju sv. zakramentov; k molitvi in k drugim dobrim delom. V ta namen se sv. Oče poslužuje svoje najvišje oblasti, po kateri namreč imajo pravico zavezovati in razvezovati, in katero so prejeli v osebi sv. Petra po Jezusu Kristusu; in po tej oblasti podelé vsem vernim, pod gotovimi pogoji, popolni odpustek. In da je prav vsakemu mogoče vdeležiti se te milosti, podelé še tudi spovednikom posebne oblasti.

Tako naj bi se vzdramil duh pokore; poživila nam gorečnost; in vsakemu se omogočilo ter olajšalo. vrniti se k Bogu ter vravnati svoje življenje po božji postavi. Pokora pa naj bi odvracala od nas kazni božje, katere kličemo nad se s svojimi grehi ter mesto ostrogi in pravice božje donašala nam milost in usmiljenje. Vse to namerava sv. leto: resnično čas milosti, čas ljubezni in usmiljenja božjega!

I. V tem da nas sv. leto tako vabi k pokori, nas spominja jedne naj imenitnejših resnic za naše izveličanje; resnice, na katero je pa vendar v današnjih dneh velika množica ljudij, žal Bog, pozabila, če je ni celo zavergla. In ta resnica je, da človek ni sam svoj gospod, ni sam svoj zapovednik, ampak v vsem podveržen postavi in zapovedi božji.

In zares! Pokora, če je prava, za prvo tirja, da grehe svoje v ponižnosti spoznamo; a to spoznanje se ozira zopet na postavo, zoper katero smo se pregrešili, katero smo prestopili; postava ta pa kaže na postavodajalca, kateri jo je dal, kateri ima čuti nad njenim spolnovanjem, in one kaznovati, ki jo prestopajo. Nobena postava namreč ne pride sama od

sebe, ampak vsako nam kedo drugi naloži. Ta naš gospod in postavodajalec pa — kedo je?

Poglej stvarjenje, ozri se v svojo dušo, vprašaj natorno svojo vest, slušaj čeznatorno vero, — vse to ti oznanuje, da ta postavodajalec tvoj — je Gospod Bog. Kakor nam je samo Bog, naš stvarnik, dal biti in živeti, tako nam je tudi samo le On zapisal v naša serca postavo, po kateri se moramo ravnati v svojem mišljenju in željenju, v svojem dejanju in nehanju. „Unus est altissimus creator omnipotens“¹⁾ „unus est legislator et iudex, qui potest perdere et liberare“²⁾: Jeden je naj višji vsemočni stvarnik; pa tudi le jeden postavodajalec in sodnik, kateri more pogubiti in oteti.

To je ista resnica, katero smo že kot otročiči spoznavali, kedar smo po katekizmu odgovarjali: Vsak človek mora, kedar k pameti pride, če hoče izveličan biti, vedeti in verovati: 1. Da je jeden Bog; 2. da je Bog pravičen sodnik, kateri dobro plačuje, hudo pa kaznuje itd. Pač res, nikakor ni vse jedno, kako naj uravnamo svoje življenje, ampak velik razloček je med dobrim in med slabim. Ta razloček pa se ne ravná po misli in sodbi svetá, ampak Bog je, ki sodi in loči. In Bog ne sodi po misli in želji človeški, ampak po svoji nezmotljivi modrosti in po svoji sveti postavi, — on je pravičen sodnik „ipse fecit nos et non ipsi nos“³⁾: on nas je vsvaril, in ne mi sami sebe; zato pa človek tudi ni sam svoj gospod, ne sam sebi postava, ampak v vsem in povsod od Boga odvisen in Bogu podveržen. To imenitno resnico nas uči sveto leto, opominjajoč k pokori.

Če sploh kedaj, je zlasti v današnjih dneh prepotrebno, da si to resnico stavimo prav živo pred oči, to je: resnico, da smo vsestranski odvisni od Boga, ter da imamo zato tudi vsestranski dolžnosti do Boga. Saj ravnajo mnogi ljudje, kakor da bi jim ne bilo treba kedaj dajati odgovora od svojega početja. Ne mislim s tem onih, kateri meni nič, tebi nič Boga tajé, da toliko lažje strežejo svoji prevzetnosti, ter se vdajajo nemoteni vsem strastim spačene volje. „Dixit insipiens in corde suo: non est Deus“⁴⁾: neumnež je vsak bogatajec

¹⁾ Eccl. 1, 8.

²⁾ Jac. 4, 12.

³⁾ Pa. 99, 3.

⁴⁾ Pa. 13, 1.

in bogakletnež: v dan sodbe bodo klicali goram: „Pa-dite nad nas, in hribom: Pokrite nas!“¹⁾ Pa kaj po-maga? Roki Vsemogočnega ne bodo mogli ubežati!

Teh, kakor pravim nimam v mislih. Koliko pa je drugih, kateri sicer ne tajé Boga s svojo besedo; tajé ga pa s svojim dejanjem, zaničujejo s svojim življenjem: „*confitentur se nosse Deum, factis autem negant.*“²⁾ Vsak-danje življenje nam le predobro priča žalostno to istino.

Gospod n. pr. pripoveduje: „Ne imenuj po ne-marnem božjega imena!“, In vendar koliko jih je, ki se zaradi umazanega dobička ne ustrašijo prederzno Boga samega klicati za pričo v krivi prisegi! Ali mar ti ne-srečneži priznavajo in spoznavajo Boga vsevednega, neakončno svetega, kateri se ne da zasramovati in ki bo enkrat tirjal strog odgovor od takega zlodejatva?

Gospod nam zapoveduje spoštovati in pokornim biti svojim starišem. Pa koliko jih je, ki ljubezen svojih, za Bogom največjih dobrotnikov na zemlji, vračajo z merzloto in nebriznostjo, njih trude in skerbi pa z ne-hvaležnostjo in odurnostjo; koliko, kateri je pusté ne redko v hudi potrebi stradati in v umazani skoposti komaj dne pričakujejo, da je pobere blede smert in je poklije črna zemlja; koliko, kateri svoje stariše — brani se jezik to izreči — celo kolnejo v besni jezi! Ali mar ti spoznavajo, da so jim stariši na mestu božjem, in da Gospod, — ki smatra terdoserčnost bližnjemu nasproti, kakor bi se njemu samemu godila —, toliko strogeje čuva nad vsako nemilobo, katere so krivi na-sproti svojim starišem? Nasprotno zapoveduje Bog pa tudi starišem odgojevati otroke svoje po kerščansko, v strahu božjem in v pokorščini do svete cerkve. Pa koliko je starišev, podajajočih otrokom svojim kamen mesto kruha³⁾; koliko jih je, zlasti med tako imeno-vanimi olikanimi, ki za vse drugo prej in bolj skerbé, kakor za kerščansko katoliško odgojo svojih otrok; koliko jih je, ki — s svojimi pogovori in šalami, s svojim izgledom in versko vnečarnostjo, z očitnim zaničevanjem cerkvenih zapovedi, s slabim berilom, katero jim dopuščajo itd. — kateri, pravim, tergajo celo sami kerščansko vero in spoštovanje do božjih in cerkvenih zapovedi iz nedolžnih otroških src. Taki in enaki doma teptajo seme, kat. o duhovnik v šoli in v cerkvi seje v sprejemljive otroške duše! Ali mar spoznajo taki stariši prav živo strašno žuganje nebeškega ljubitelja otrok: „Kedor pa pohujša katerega teh malih, ki v mé verujejo, bi mu bilo bolje, da se mu obesí mlinak kamen na vrat, in se potopi v globočino morja“⁴⁾

Gospod prepoveduje, bližnjemu škodovati na telesu, na duši, na premoženju, na časti. Pa kolikrat, predragi, moremo slišati, da so tu ali tam katerega ubili iz maščevanja, iz dolgoletnega sovraštva, iz prederznosti in razuzdanosti! Koliko nedolžnih duš in družin ča-stitih mir in srečo pokoplje dalje brezvestna zapeljivost! Kolikrat prekanijo — da edino le to omenim — celo oni drug drugega, katerim že natora sama kaže, naj se resnično ljubijo med seboj: brate menim in pa sestre, kedar imajo med seboj deliti dedščino, katero so jim stariši zapustili! In konečno, kako resnična se kaže v življenji beseda sv. pisma: „Topenje z bičam proge dela; otepanje z jezikom pa kosti drobi!“⁵⁾ Oni, ki tako ravna, ki jim ni sveto ne življenje, ne nedolžnost, ki ne spoštujejo ne premoženja, ne dobrega imena, ali mar taki verujejo, da bode Bog, Gospod življenja, en-

krat tudi od njih tirjal dušno in telesno življenje njih bližnjega? Imajo li pred očmi besedo božjo, ki ne laže: „Gorjé njemu, ki zida svojo hišo po krivici, in pohištvo svoje v nepravici?“⁶⁾ Li verujejo Gospodu, ko zater-juje, da bodo morali na sodnji dan ljudje dajati odgovor od vsake nepotrebne besede, koliko bolj tedaj od vsake besede, ki žali čast ter zmanjšuje veljavo bližnjega?⁷⁾

Gospod nam zapoveduje zmernost v jedi in v pijači. Pa koliko jih je, o katerih prav veljá beseda sv. pisma: „Človek, ki je v časti, ne pomisli; enak neumnim je živalim in njim podoben“⁸⁾; da, njim podoben, ko v pijanosti pozabi v sebi na podobo božjo, ko otemni luč bistre pameti, če je celo ne ugasne, in ko se uda vsem strastim srca, ter neberzdanemu govoričenju. In kolike jih je, ki provzročijo s pijanostjo bolezen in prezgodnjo smert samim sebi in svojim otrokom; da nič ne spomnim o revščini, sramoti, o ravsui in o kavsu, ki sta doma po tacih hišah. Pač res, z vso pravico vpraša sv. pismo: „komu gorjé? čegavemu očetu gre gorjé? kedo ima prepir? kedo pade v jamo? kdo je ranjen brez vzroka? kedo kalne ima oči? Ali mar ne oni, ki sedé pri vinu in pridno praznijo kozarce?“⁹⁾ Ki tako ravna, ali mar verujejo besedi božji, žugajoči: „Pijanci in preklinje-valci . . . ne bodo posedli Božjega kraljestva?“¹⁰⁾

Vprašate me morebiti, čemu vam to naštevam? Odgovorim: zato, da vam v dogodkih iz vsakdanjega življenja kažem, kako le prepogosto zábimo, da je Bog naš Gospod in zapovednik; in kako naše življenje in naša dejanja le prepogostokrat tajé, da smo povsod in v vsem zavezani Bogu, in da mu bomo morali, kot svojem gospodu, dajati enkrat odgovor o vsem svojem dejanju in nehanju. Pa tudi zato vam to naštevam, da vam pokažem veliko milost, ki nam prihaja v svetem letu, vabečem nas k pokori, in po pokori k Bogu, ki smo ga zapustili, po katerem pa smo, in v katerem samem imamo pravo svojo srečo za čas in večnost. Ali se je že slišalo o blagoslovu božjem, o pravi, večno-trajni sreči tam, kjer se Bogu nasprotuje, kjer se mu zoperstavlja, kjer se Bog sovraži; kratko: tam, kjer se dela greh? „Kdo se mu je ustavljal in je bival v miru?“¹¹⁾

Poslužimo se zato goreče, predragi moji, prilož-nosti, katero nam ponuja sv. cerkev s tem sv. letom, da dosežemo tako edino pravi mir: mir dobre vesti, mir v Bogu; kajti mirno počiva le oni, ki počiva v Bogu!

(Dalje sledí.)

Sovražniki papeža in duhovnov niso srečni.

Predlanskim umerl je v Parizu pisatelj Edmund About, jud po rodu in mišljenju, pisar zloglasne brošure, „Rimsko vprašanje,“ katero je po naročilu Napoleona III spisal proti njegovemu dobrotniku papežu Piju IX. Tega juda poslal je Napoleon v Rim, da naj se soznani z ondotnimi razmerami, mnenje občinstva pripravlja in vravnava, da se na ljubo prekucuhom papež oropa in te misli tako suče, da se bojo svetu prikupile.

Njegovo stikanje in vohanje bilo je kmalo dogo-tovljeno; da si knjižico napolni s tvarino, stikal je po posameznih dogodkih in kar je nabral, iz tega je zložil in nakupičil cel hrib laží, skaz in pokvék, s čimur je hotel dokazati, češ, da je papeško gospodarstvo, nezmožno

¹⁾ Luc. 23, 30.

²⁾ Tit. 1, 16.

³⁾ Matth. 7, 9.

⁴⁾ Matth. 18, 6.

⁵⁾ Eccl. 28, 21.

⁶⁾ Jerem. 22, 13.

⁷⁾ Matth. 12, 36.

⁸⁾ Pa. 48, 13.

⁹⁾ Prov. 23, 29, sq.

¹⁰⁾ I. Ker. 6, 10.

¹¹⁾ Job. 9, 4.

za vladanje, da pa prostomišljaki bi v Rimu ustanovili srečo in blagostanje posebno pa še npravnost, čednost in spodobnost. Knjižura „Rimsko vprašanje“ zbudila je velik šum; liberalski listi so pisali, da to bi bilo vredno priti spod peresa Voltérjevega. V Belgiji so to spako izdali, na Laškem je poitalijančena in v brezštevilih iztisih razširjana. Tako bilo je po Napoleonu oropanje papeževu sproženo, in ima nasledke, katere smo doživeli in jih poznamo, in ki so in ki bodo keršanstvu v neskončno škodo. Edmund About sam umerl je zapuščen od sveta, zamotan v pokončljivo pravdo s časopisom „Siècle-om,“ poln žalosti in skerbí, kajti žugala tudi mu je še kriminalna ali kervava pravda. Serce njegovo pokalo je, ker je skusil, da sovražniki papeževi niso srečni. About je tudi Napolena III izdal, kakor ta svojega dobrotnika, kralja rimskega mesta; pri Sedanu je cesarstvo razpadlo. Spomin od juda Edmunda About-a svetu je gnjusoba.

Iz Švice 27. aprila 1873 to-le piše Frbg. Kirchbl. št. 18.: K smerti rudečkarskega gospoda dr. Buehler-ja se poroča naslednja znamenitost: Osem dni pred svojo smertjo je prišel dr. Buehler v zborišče, katero so imeli starokatoliki v Lucernu ter je rekel: „Gospodje! veselo poročilo imam vam naznaniti: 14. aprila bode škof Lachat v Solothurnu pregnan iz svojega stanovanja.“ V jutro istega dné, ko je bil škof po policiji odpeljan iz svojega stanovanja, je bil tudi poročnik tega za starokatoliške krivoverce „veselega poročila,“ g. dr. Buceler, iz svoje hiše nesen kakor merlič. —

V Belgiški vasi Wacken-u na vzhodnjem Flandru prigodilo se je l. 1881 nekaj, kar se čeni za strašno šibo božjo in ob enem tudi za žalostno dogodbo belgiške „kulturalne borbe“ ter je vredno, da se razglasi tudi v daljnější kroge. — V tej vasici je umerl učitelj protikatoliške državne šole, in ta je bil še pred smertjo pred pričami preklical svoje rovarstvo, se odpovedal proti-cerkvenemu življenju in se je kot spokoren grešnik v cerkev vernil. Vendar pa je liberalni šolski nadzornik povabil učitelje svojega okraja k pogrebu, da bi na grobu umerlega v liberalnem govoru svoje prostomišljaštvo pokazal. Trije govori, katerih zlasti poslednji je bil polen bogoskrunstva in preklinjevanja zoper katoliško Cerkev, so se čitali na pokopališu. To je pa spodbudilo jezuitovskega patra M., ki je ravno v fari imel jubilejne pridige in je mesto bolnega župnika bil navzoč pri pogrebu, da je spregovoril malo prav tehtnih beséd zoper to liberalno rohnenje, s katerimi besedami je mnogo navzočih močno ginil. Liberaluhi so se zato silno raztogotili ter so z malovrednim penezom podkupili malopridnega mladega človeka, kateri je serčnemu duhovnu med govorom zakričal: „Vi morate poginiti, kakor S...., predno bode jubilej pri koncu!“ — Pa kaj se je zgodilo?... Drugi dan je bil ta mladi nesrečnež v delavnici svojega očeta. Zejen je bil ter je hotel piti; namesto pa, da bi vzel steklenico z vodo, zagrabil je drugo, ki je bila napolnjena z vitrijolom, ter je popil pol steklenke té goreče tekočine. Čez več ur med strašnimi mukami je umerl nesrečnež, potem ko je sam vsem okrog stoječim klical, da njegova strašna smert je šiba božja.

Teh malo zgledov ti kliče, o kristjan:

Nikoli ne zaničuj in ne psuj duhovskega stanú in duhovnov; zakaj vselej pride za tem huda šiba božja.

Spoštuj duhovne in imej ljubezen do njih, zakaj oni so tvoji naj večí dobrotniki, oni ti pomagajo že v časnih potrebah navadno več kot naj večí bogatini, pomagajo ti pa posebno v duhovnih stiskah in potrebah. V spovedi te rešijo v malo minutah naj strašnejši teže in muke tvojega serca; ob smertni uri, ko ti živa stvar več pomagati ne more, te z odvezo od grehov obvarujejo

večnega ognja. Mnogi pa, ki se zoper duhovne hudo pregrešé, ga ob smertni uri nimajo.

Vari se tistih gnjusnih ljudi, ki vsake prilike poišejo, da bi duhovstvo ljudem pristudili. Taki ljudje so najeti od pekla in za peklenako vojako hlapcev nabirajo s svojim strupenim jezikom.

Zatiraj sebi zamerzo do duhovnov, katero so ti sovražni časniki ali pa hudobni jeziki v serce nasikali. Vidi se večkrat že pri golobradcih, zlasti tudi pri mnogih rokodelskih in šolskih, da so zgubili dolžno spoštovanje do duhovnov, če se tudi z njimi toliko trudijo kakor sedanji ali bivši učeniki keršanskega nauka, kakor spovednika itd. Ali ni največi neotesanost, ako mladi človek do svojega lastnega spovednika spoštovanja nima! Iz tacih, od sovražnikov pohujšanih in spačenih zanikar-nežev ne bo nič prida; večí del postanejo šiba svojih staršev in družih ljudi in z njimi se ječe napolnujejo; naj večí nesreča so pa sami sebi!

Torej je res, kar že pregovor pravi: „Gorjé tistim, zavoljo katerih duhovni solze prelivajo!“

Tomaž híti!

Znano je, kako se je Kristus po svojem častitljivem vstajenji večkrat prikazal ter je svoje vstajenje od smerti popolnoma poterdil. Prikazal se je večkrat pred vnebohodom, pa tukaj naj omenim le eno prikazen, tisto namreč, ko je Jezus prišel k zbranim učencem v drugič in ko je bil tudi apostelj Tomaž z njimi — tisti Tomaž, ki se je poprej tako živo privérjal, da ne bo veroval, ako svojega persta ne bo djal v znamenje Gospodovih rán in svoje roke v njegovo stran. Prišel je Jezus skoz zaperte vrata in je s toliko častitljivostjo posvaril nevernega Tomaža ter ga opominjal, da naj ne bo nevéren, ampak veren. Kaj je to, da Tomaža precej prvič ni bilo v pričo, ko se je Gospod prikazal aposteljnóm? To ni razloženo v sv. pismu; toda ss. očetje se pečajo tudi s tim vprašanjem. Sv. Krizostom pravi na primér: „Verjetno je, da Tomaž se ni še bil povernil z bega, pobegnivši enako drugim aposteljnóm, ko so bili prijeli Jezusa.“ (86. Hom. o Jan.)

Zakaj pa se ravno Tomaž ni bil še vernil z bega, vpraša B. Knelinger S. J. . . . On meni, da zato še ne, ker bil je dvomljivec, omahljiv človek, polen pomislikov. Taki ljudje pa povsod prepozno pridejo. Oni bi, pa ne bi; danes začno z naj večí vnemo, jutri se že skesajo. Danes obetajo naj večí in naj težji rečí, jutri jim je že naj ložji reč pretežka.

Taki počasnež je bil Tomaž, in tacih je še dan danes veliko preveč. Tu ti je Tomaž, ki je že pred devet tedni mislil na velikonočno spoved, pa je še danes ni opravil, ko se je že sveto leto pričelo in ima torej dve spovedi in dve ss. Obhajili na tablici. Njegov sklep je bil tako omahljiv in slab, da ga je vsaka mala rečica odvernila. Bil je ne mara že prav blizo spovednice ali celo pri spovednici, pa ker ni mogel ali ni hotel še malo počakati, se mu je ta neopustljiva dolžnost zakasnila. Drugi Tomaž, ali recimo: France, Tone, Janez, Juri itd. vse obljubi, kako se bo tega in tega greha in priložnosti ogibal, storjeno škodo povernil, pohujšanje popraviljal, se krivičnega dobička varoval, pijančevanje, ponočevanje opustil; takrat mu je tudi resnica; pa revež je Tomaž — premalo serčen, omahljiv, spolnoval je sklep le malo dni in mogoče da že zdaj, ko smo še v velikonočnem času, je že spet stari Jože, Tomaž, Miha itd. Enako je morebiti z marsikterim, ki slabo spoved opravlja, prejema nevredno sv. Obhajilo. Tomaž, Tomaž! Kam bo prišlo s tem? Pomisli, kaj delaš!...

Takim in enakim Tomažem bi rad kako tri besede zapisal in vse skupaj po navodbi malo prej omenjenega učenika dal premisliti. Prvo teh besedí je:

Tomaž hiti! Tomaž le urno!

Čemú hiteti?.. Božja volja je to. Sv. Duh po modrem Sirahu (31, 27) opominja: „Bodi uren v vsih svojih delih.“ To pa tiče posebno tvoje večno zveličanje po smerti. Ali ti je jasna ta beseda: „uren biti?“ Ako se podvizaš pri svojih delih za svojo lastno srečo, ti bo Bog poslal svojo pomoč, ktera bo tvoji duši peruti dala, da boš urno hodil naprej po poti čednosti, pa ne hodil, ampak letel, ferčal vedno višej v dobrem. Kolik razloček je n. pr. med želvo in med golobom v tem, kako naprej prideta: kdaj bo želva prehodila daljo, ktero golobček preletí v eni minuti? Tako je tudi razloček med počasnim in urnim človekom, ki hodita po poti čednosti: kako neizrečeno veliko spredaj je goreči in urni človek v dobrem pred mlačnim, omahljivim in počasnim! Sej tudi v svetnih službah je ljubljena naglost, zoperna pa počasnost. Zmerznjen, počasen, okoren, len človek naj se ne ponuja v službo velikašev. Kdor hoče služiti pri visokem gospostvu, mora imeti urno glavo, uren jezik, urne roke in noge, to se pravi: bistro glavo, sprožen ali nabrušen jezik, uren biti v rokah in nogah, da brez pomude sprevidi in zveršuje višjih ukaze in opravila, ki se mu nakladajo. Ali ni že strežeju ter „lakaju“ pri gospódi treba, djal bi, perutnic na rokah in nogah, da pristrezajo vse želje in ukaze svoje gospóde in jih prav naglo spolnujejo.

Toda velik je v tej reči razloček; kajti velika gospóda ima rada naglo delo in urno postrežbo, pomoči ter zmožnosti k temu pa ne more dati: ne more dati uma, nagle besede, zdravih rok, nóg itd. Ako pa Bog zahteva naglost v svoji službi, daje k temu tudi svojo milost, moč, gnado, sploh: dušne in telesne zmožnosti, da služabnik Božji premaga vse priteznosti, zadržke in pomislíke.

„Milost božja — piše sv. Ambrož — nič ne vé o počasni pomudi.“ Ako tedaj v sercu čutiš prav živo gnanje, to ali uno storiti za Božjo čast, smeš biti prepričan, da je že božja milost pri vratih, ktera te bo vodila lahko in naglo k temu, kar Najvikši zahteva od tebe in k čemur te priganja.

Pobožni Abel je to prav dobro vedil; zato je precej Bogu daroval dar, kakor ga je Bog zahteval in ga v sercu priganjal k temu. Kajin nasproti je odkladal Bogu dar prinesiti. Pravi namreč sv. pismo: „In zgodilo se je čez mnogo dní, da je Kajin Gospodu dar daroval.“ (L. Moz. 4, 3.) Tedaj še le čez veliko dní se je Kajin odmenil Bogu darovati. Zato pa njegov dar ni bil dopadljiv Bogu, ker ne počasnega, ampak naglo in urno spolnovanje Božjih zapoved hoče Gospod. Zato tedaj veljá vsim, kar je rečeno enemu: „Tomaž hiti!“ Tomaž, le urno!“ — Druga beseda je:

Tomaž, ako hitiš,
sam sebi dobro storiš.

Človeka nobena reč močneje ne priganja k urnemu delu, kakor ako se nadja velikega dobička in koristi od svoje naglice. Postavimo si neko priliko. Bogat pa pošten velikaš hoče ljubljanske barabe, pa tudi še mnoge druge postaviti na poskušnjo, za kaj da so bolj urni in vneti; povabi jih na obširno polje pod Rožnikom in reče jim: na verhu Rožnika imam postavljene svoje ljudi z zlatimi darili, in kteri koli izmed vse v 15 minutah od tod do cerkve prihití, vsak dobí 15 zlatih cekinov. Zdaj pa le berzo v ték!... Le pomislite, kakošno bi bilo hitenje, gonja, lomastenje; kako bi puhali, skakali čez jarke, germe, letéli po naj bolj bližnjih potih in stezicah, čez tokave in breguljke — in stavim kaj, da prav veliko njih, če tudi so sicer počasni in

zaspani žganjopivčkarji, bi jih dobilo in neslo domu svojih 15 zlatov. — Po tej poskušnji pa mož postavi še eno skušnjo in pravi: Jutri bomo poskusili še enkrat; toda imam družega gospoda veliko bogatejšega, ki bo naglim tékavcem, ktereга koli stanú, plačal še veliko obilniše: pridite tedaj, kterim koli je drago, poganjat se za to plačo! Jutri vam bom bolj natanko povedal. In lejte: pride jih toliko, da se vse tare tako na obširno okrog njega, da komaj vsi slišijo gospoda, ko jim pojasnuje, kaj da jih danes čaka tam gori pri cerkvi Marije Device. Kaj tedaj jim bo povedal? Oklical jim je nekako to-le: Povedal sem vam včeraj, da danes bode žetev za nagle tékavce še veliko bogatejša kot je bila včeraj, ker delil vam bo plačilo vse bogatejši gospod, kot sem jest. Poslušajte tedaj! Ravno 15 minut je še, in pričela se bo v cerkvi pri Mariji D. na Rožniku sv. maša, pri kteri naj višji Gospod delí nezmérne dobrote, ker precej v začetku sv. maše začne teči zlati studenc naj večih darov in teče do konca sv. opravila za vse pričujoče in goreče molivce: glejte tedaj, da od tega zlatega studenca nobene zlate kaplje ne zamudite: zdaj pa le urno v ték!

Naj bi jih kdo gledal tiste kisle, puste, merdaste obraze, ktere bi mnogi delali pri teh besedah in goder-njavsali, da so okanjeni in na léd speljani! In vender je živa resnica, da vse zlato na zemlji se ne more primérjati s prebogatimi dobrotami tudi le ene same sv. maše. Pa koliko jih ob nedeljah v postelji ali pa po kerčmah lenobo pase, ko je potreba in dolžnost do časa vstati in hiteti k božji službi, ali da govorimo sploh: urno zverševati dobre dela, kakoršne koli! Zakaj verjemi, da nobena reč ti ne obrodi bogatejši koristi in večega dobička, kakor to, če naglo in z dobro voljo delaš in opravljaš to, kar ti Bog veleval. „Ponagljena pobožnost,“ zaterjuje sv. Ambrož, obrodi bogatejši sad.“ Urni spolnovelec volje Božje, hoče reči sv. učenik, je pred Bogom veliko dopadljivši, kakor pa počasni in zato dobí tudi obilniši plačo in bogatejših milost.

K temu ponagljenju se šteje posebno tudi ozir na čas, da ga človek zgodaj dobro obrača. Pri obertnikih, tergovcih je mnogo na tem, da imajo do časa v rokah potrebnega denara in z njim dobro gospodarijo. S tem namreč si hitro množijo denar in premoženje. To prav dobro vedó judje, pa tudi drugi premeteni obertniki. Zato jih slišiš kterikrat modrovati: Ko bi bil imel v rokah pred 20, 30 leti ta denar, kakor ga imam zdaj, bil bi lahko desetkrat bogatejši kot sem takó. Ali moje premoženje je bilo v začetku majhno, zato tudi dobiček majhen. — Enako pa je tudi z duhovnim premoženjem: ako zgodaj in urno opravljaš dobro, k čemur te opominja Bog, vera in tvoja vest; prejemaš za plačilo povišanje, pomnoževanje milosti (gnade) in tako prihajaš vedno bogatejši v premoženji, ki si ga pripravljaš za večnost. Nepopisljivo pa je, kolik revež ostane vse žive dni, kdor si za to ne prizadeva, ki je počasen, vnémaren, len za pridobivanje čednost in dobrih del za večnost. Poglej n. pr. bogate z blagom založene prodajalnice, magazine, hrame — koliko bogastvo, kolika vrednost! Kdo vé, kolik revež v duhovnem premoženji pa je morebiti ravno gospodar teh silnih zalóg, ktere ti opazuješ, in da bi si bogastvo še bolj množil in kopičil, morebiti celo nedelje Bogu krade, ker še o Gospodovih dneh ima odperte prodajalnice in s tergovanjem skruni dan, ki je Bogu in počitku posvečen!... Tedaj zgodaj naj se začne gospodarstvo in obertništvo za dušno korist, da si človek zasluženja, talentov pridobí. Pozna služba, pozno plačilo; zgodnja in stanovitna služba, obilno plačilo. Ako si služil 20, 30, 60 let le svetu in svojemu hudému nagujenju, Boga in svojo prihodnost

pa v némar pustil, kakošno plačilo misliš za to dobiti? Pozna služba, pozno plačilo!

Pred mnogimi leti sem z drugimi v družini potoval iz Betlehema proti vasi sv. Janeza v pušavi in prišli smo do precej velikega potoka, pri čigar ustji leže vse križem razmetani lepo obdelani kamni in kosovi od razbitih stebrov; ostanki neke razdžane cerkve so tam blizo. Ta studenec in kraj mi je bil silo znamenit. Voda namreč se imenuje „studenec sv. Filipa“ in to je tisti kraj, kjer je bil sv. Filip apostelj kerstil zamurca in blagajnika kraljice Kandace. Prav zadovoljno se spominjam velikrat na ta kraj, koder je zveličanja žejni Etijopec ter še nevernik hodil in prebiral popotvaje Jezaija preroka. Bral je, ko sta se s Filipom sošla, ravno te-le verstice: „Kakor ovca je bil peljan v zaklanje, in kakor jagnje, ki ne odprè ust pred njim, ki ga striže“ itd. Vprašal je sv. Filipa, kaj da to pomeni, od koga prerok govori itd., in ko je vse potrebno že vedil, prideta do studenca. Ves goreč za Zveličarja, za sv. vero in svoje zveličanje zakliče blagajnik: „Lej, tukaj je voda; kaj zadržuje kerstiti me?“ Filip pa odgovori: „Ako veruješ iz vsega serca, smé se zgoditi.“ Nato reče dvornik: „Verujem, da je Jezus Kristus Sin Božji.“ In ustavil je voz, stopila sta oba v vodo, ... in ga je kerstil. (Dj. ap. 36—38.) Ta blagajnik je značajan poštenjak, on ni le znal blagajne kraljičine z denarom, ampak tudi svoje lastno serce z milostmi in čednostmi napolnovati — to pa urno, brez pomude in zamude. Kak drugi, morebiti tudi ti, ki to bereš, bi se bil ne mara še leto in dan pomišljeval, predno bi se bil dal kerstiti. Ta blagajnik pa ne tako. Vzel je Filipa k sebi na voz in berž ko je čutil, kaj da Bog in vest od njega zahteva, dal se je kerstiti. Zato pa pravi tudi sv. pismo, da je šel vesel dalje svojo pot. Pač lahko vesel, ker sv. Duh je bil v njem, ki je „Duh veselja, mirú, ljubezni.“ Obogatel je bil dyornik z gorečnostjo in milostjo takó, da je bil svojo neversko domovino h keršanstvu spreobernal in si je s tem pridobil naj svitlejši krono v nebesih. Kaj pa bi bilo z njim, ako bi bil kerst odlašal? Morebiti bi ga pozneje ne bil več dosegel.

To se dostikrat ponavlja v življenji. Mladenča, ko ima 7—9 lét, kliče glas milosti. Ako posluša, študira, postane mašnik in tisuče družih potem lahko zveliča; če pa ne posluša, postane lahko „baraba,“ ali pa kak brezvesten, če tudi morebiti učen slepár (švindler) in — vse je lahko zgubljeno.

Zato tedaj začni zgodaj zbirati si zakladov, katerih molj ne ujé in rija ne končá, pomnijoč nauka:

Tomaz, ako hitiš,

Sam sebi in drugim dobro storiš!

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Blagoslovljevanje temeljnega kamna za hišo katol. rokodelskih pomočnikov.) Preteklo 3. nedeljo po Veliki noči (16. t. m.) o poli dvanajstih se peljejo premilgsp. knez in škof dr. Jak. Misija z asistenco gg. kanonikov dr. Kulavica in prof. Križnarja na prostor, ves okinčan in s premnogimi zastavami ozališan, in dasiravno je bil prav hud naliv, je bil vendar obširni oznaženi kraj zelo napolnjen z odličnimi gosti in gledavci.

Najprej je vodja katol. rokodelskega društva g. Jan. Gnezda prečital prav lepo pismo, ki je bilo odmenjeno, da pride v temeljni kamen. Pričujoči so bili tudi: gosp. deželni predsednik bar. Andr. Vinkler, mestni župan P. Grasselli, in drugi odličnjaki. Pismo, ki je

bilo djano v kamen, je prav ginljivo zloženo in obsega kratko zgodovino ljubljanskega katoliškega verlega rokodelskega društva in njegov namen. Škof so kamen blagoslovili in omenili, da tako slavna prilika bi zahtevala tudi kak slovesen govor, ker pa je neugodno vreme, naj prizanesó; izrekli so potem serčno zahvalo deželnemu predsedniku, mestnemu županu in drugim pričujočim, posebno pa so rokodelskim pomočnikom samim vošili srečo, ker so jeli staviti poslopje, ki bode ne le njihov dom, ampak tudi njihova domovina, to je, ne le pribežališe kot časno stanovanje, ampak tudi kot priprava za boljše, večno prebivališče. Med tem, ko so za škofom tudi drugi gospodje kamen s kladvom priterjevali, so pevci lepo poli od g. Foesterja zložen napév besede: „Nisi Dominus oedificaverit domum“ itd. Bog daj srečo k pričetemu, tako važnemu delu!

Iz Lurda. (Slava sv. Križa.) Sabota je, ob 3 popoldne. To je za svečanost določeni čas, katerega serca vseh z vsem hrepenenjem želé. Križ četrta božja poti proti Jeruzalemu se bode slovesno postavil in sicer na verhu one gore, ki proti jugu čez pečine Massabiellske molí. Že tri dni stoji križ pred mrežo jame, in od todi pa do verha Espellugues so v daljavi po 1500 m. jeden od drugega postavljeni manjši križi, da so s temi postaje določene.

Glas prešine dobromisleče moža, da bi ta križ bosipneli na kraj, kamor je namenjen, in šest sto, jih je sčutilo navdušeno temu klicu.

Ko vzdignejo Križ prav slovesno, pristopi visokočastiti škof Orleanski s spremstvom dveh prelatov in mnogo drugih duhovnov. Več minut donel je glas množice: „Slava Križu!“ Pervih 60 nosičev je med tem klečalo ter so čakali, da se jim dragoceno breme naloži na rame. Vsaki znamenje našega odrešenja spoštljivo poljubi in s solzami porosí, potem se začne obhod gibati. Množica je sledila in po vsakem postanku razlégal se je glas: „Zanesi nam,“ ali pa „Usmili se, Gospod!“

Od postaje do postaje bil je prizor ginljivši. — Kadar so se imeli menjati, so oni, ki so bili po žrebu (vadljeju) izvoljeni, jednako Simonu iz Cirene, križ nositi, čakali na golih kolenih toliko časa, da so jim njih predniki dragoceno breme prepustili.

Slednjič so prišli na verh gore. Smrekovo deblo, ki je bilo do polovice odsekano, je bilo pripravljeno, da se je na tisto križ priterdil tako visoko, da ga v celi okolici lahko vidijo. Kakšen prizor, ko so križ visoko postavljali, ko so se razlegali udarci s kladvom! Zgledali so, da so v ravno tistem trenutku oblaki se razdelili in solnce je svetlo posijalo na Križ. Misli si, človek, tiste tisoče kristjanov, ki so obdali v kolobar sv. Križ ter ga pobožno častili!

Pater Marija Anton, dober govornik, nato stopi na pripravljeno mesto ter oznanuje kot drugi Peter Amienski slavo sv. Križa. „Ni se potreba čuditi,“ rekel je, nad navadno svitlobo, katera obdaja postavljeni sv. Križ. Bog je to previdel od vekomaj. Ko je te gore postavljajal na granitnih tleh, ko jih je obdajal s krasnimi griči ter na njih podnožju reki Gavi se izlivati ukazal, pripravil je tako rekoč podnožje za Križ in neomadežano Spočetje.“

To postavljenje Križa na gori neomadežanega Spočetja je zelo važno in daje priliko k resnemu premišljevanju. Prepričani smo pa tudi, da naroda, kateri tako očitno in s toliko ponižnostjo slavo daje sv. Križu, tega naroda sužnji teme in peka ne bodo spravili v černo noč nejevere in ne ga pahnili v temnice pogubljenja!

„Bodi previden kakor kače.“

Bližnji sorodnik neke gospe Bizardove v Parizu, ki je pred kakimi dvajsetimi leti umerla v visoki starosti in je bila grozo prve francoske prekucije preživela, pripoveduje nam sledeče, kar je ona sama doživela.

Z. kimovca 1792, v dan strašanskega prelivanja kevi po pariških ječah, slišala je gospa Margarita Bizardova, soproga nekega promožnega pariškega meščana, da je njen svetovalec in spovednik, častiti, od mladih in starih visokospoštovani pater Evstahij med onimi, katere so v karmeliškem samostanu pomorili.

Pater Evstahij, ki se je pred svojim vstopom v red imenoval Peter Gosse, sin nekega cesarskega dvornega služabnika, bil je od vseh, ki so ga poznali, ljubljn in visoko čislán.

Tudi gospa Bizardova častila ga je s prehvaležnim srcem. On ji je bil v začetku prav nesrečni zakon spremenil v srečnega, njenega lahkomisljenega, zanikernega, k zapravljivosti nagnjenega soproga je spremenil v spoštovanega meščana, verlega, zvestega moža.

Margaritina hvala bila je brezmerna, pa ravno tako brezmerno bilo je osupnjenje in njena britkost, ko je zvedela o strašnem koncu svojega „angelja varha“, kakor ga je imenovala.

Gospa Margarita Bizardova je bila po rodu doma iz Pariza, parižanka v naj boljšem pomenu, njena serčna bolečina se ni dala utolažiti in umiriti s praznim toženjem, z brezvspešnim tugovanjem, nekaj se je moralo zgoditi. Sklep je bil kmalu storjen. Ker umorjenemu ni mogla več pomagati, hotela je vsaj mučenika v smerti častiti in mu vreden nagrobni spomenik napraviti. V hiši njenega soproga stanoval je takrat v Parizu dobro znan in mnogo obiskovan ranocelnik, gospod Macaire Frammont, zvest prijatelj patra Evstahija. S tem posvetovala se je gospa Margarita, kako da bi zamogla truplo dobiti, katero je namerjala skriti v hiši, v neki kletni votlini, dokler bi razmere časa ne dopustile kristjanu spodobnega pogreba. Doktor Frammont je sklenil poskusiti s tem, da bi kupil truplo za anatomijski poskus (eksperiment); to pa proti njemu, ranocelniku, v onem času ni moglo nikomur kakega nevarnega sumičenja obuditi. Z veseljem sprejela je Margarita ta nasvet in doktor Frammont brez pomude prime klobuk in palico, da bi to izpolnil. Vedel si je dobro pomagati in podal se je tje, kjer je vedel, da morajo z naloženimi poklanimi mimo priti, da jih zročé zadnjemu preostudnemu pokopališu, z imenom „Fosse.“ Bila je to globoka kamenita jama, v katero so jih kupoma pometali.

Sreča mu je postregla, in že na enem prvih vóz ugledal je truplo svojega nesrečnega prijatelja, spoznal ga je na blagem, proti njemu obrnjenemu okervavljenem obrazu. Serčno stopi h kolnici, zvito zahteva kupiti eno truplo za svoj anatomiški kabinet. V hipu ga obdá pijana, poživinjena druhal morilcev, „Septembriseurs,“ kakor so jih pozneje imenovali.

„Ti si mož našega rokodelstva, brat kervi pušavec,“ zakričl eden grozovitežev, „zato se bo bratovsko postreglo. Toda, veš, z enim ni nič, vse moraš vzeti, ves naš tovor, ki ga imamo tukaj; dobro štetih deset je, in vsakega dobiš prav pod njič, za en polno-tehten star louis'or (r. luidor), edino, kar od starih časov še mi moremo rabiti.“ Notranjo grozo premagavši pravi doktor Frammont z glasom srečno posnemane lahkomisljenosti: „Vi ste predobri, bratje moji, in jaz sprejemem Vašo ponudbo. Tu imate deset luidorjev; vendar pa potrebujem v tem trenutku samo eno truplo, in prosim vas, denite mi druge za zdaj v „Fosso.“ Na ta odgovor doktorjev zagnali so oni divji smeh, denar vzeli in doktorju izbiranje dali na prosto voljo. S prav spretno

pretvezo zaznamoval je zaželjeno truplo, katero je brez ugovora dobil in precej tudi še v svoje stanovanje v hišo gosp. Bizardove dal prenesti.

Berž ko je gospej Margariti bil sporočil, kako se mu je posrečila poskušnja, podala se je ona z njim v njegovo stanovanje, da še enkrat vidi obraz češnega moža, in se potrebno določi za spodoben mu pogreb. Kako neznansko pa sta stermela gospa in doktor, ko se je pri njunem vходу v sobo pater Evstahij s postelje, na kateri je ležal, sicer s kervavim obrazom in oškropljeno obleko, vendar pa drugače zdrav — vzdignil. Vergel se je na kolena in visoko povzdignil roké ter začel za prečudno rešenje Boga hvaliti. Od veselja presunjena padla sta tudi oba pričujoča pri tem ginljivem prizoru na kolena in sta svojo zahvalno molitev združevala z ono rešenega prijatelja. Ta se slednjič vzdigne in se prav goreče in toplo obema zahvaluje in jima pripoveduje, kako da je bil rešen.

Začél je: „Že so bile morije žejne zaslepljene, na pol besne, na pol pijane pošasti mnoge mojih bratov in soterpinov pomorile in meni k nogam na tla poderle, že sem, vsak trenutek enako osodo pričakujoč, dušo Bogu izročil, kar mi neki glas sladko in mило ko glas detinski razumno na uho besede pošepetá: „Bodi pohleven ko golobje in previden kakor kače.“ Slušal sem stermeč in zopet zaklical je po kratkem prestanku isti glas, kakor da bi se zgubil v višavi: „Verzi se med mertve!“ Tako sem storil in pomagalo je. Tam sem ležal med kervavo utripajočimi merliči, h katerim so vsak trenutek pripravljali novih in ki so mene čez in čez s kervijo oblivali. Tam sem ležal, bil je strašen čas, dokler nisem padel v nezavednost in sem se še le potem zopet zavedel, ko se je strašno prevažanje pričelo. Bog mi je dal moč, da se nadalje nisem izdal, in tako bil sem kot mertvec k mertvecem prištet in z njimi vred na voz naložen. Vse pa bilo bi mi malo koristilo in bil bi v „Fosso“ veržen, in tam gotovo konec storil, da me ni rešila vaša dobrota, ki se nikoli ne dá preplačati.“

Ti resnični dogodbi imam le še to dostaviti, da je pater Evstahij s pomočjo svojih prijateljev iz Francoskega srečno pobegnil, da se je ob času novega reda zopet v Pariz vernil in tam svojemu pobožnemu poklicu udan še nekaj let preživel v družbi svojih plemenitih varhov, dokler ni zares umerl. malo pred padcem Burboncev. Gospa Bizardova storila je, kar je bila sklenila že pred toliko leti v strašnih „septembrovih dnevih,“ in napravila je duhovnemu učniku in prijatelju častno zadnjo počivališče na „Pire Lachaise,“ velikem pokopališči Pariškem. (Sdb.)

K svetemu letu.

Sacra Poenitentia de mandato Ssmi. D. N.

LEONIS PP. XIII.

sequentes declarationes edidit pro iubilaeo huius anni 1886.

I. Jeiunium pro iubilaeo consequendo praescriptum adimpleri non posse diebus stricti iuris jeiunio reservatis nec diebus quatuor temporum per annum et nisi adhibeantur cibi esuriales, vetito usu circa qualitatem ciborum cuiuscumque indulti seu privilegii etiam bullae Cruciatæ. In his vero locis ubi cibi esurialibus uti difficile sit, Ordinarios posse indulgere ut ova et lactinia adhibeantur, servata in ceteris jeiunii ecclesiastici forma.

II. Christifidelibus cum capitulis, congregationibus, confraternitatibus, collegiis nec non cum proprio parochia

aut sacerdote ab eo deputato ecclesias pro lucrando iubilaeo processionaliter visitantibus, applicari posse ab Ordinariis indultum in litteris apostolicis iisdem capitulis, congregationibus etc. concessum.

III. Una eademque confessione et communione non posse satisfieri praecepto paschali et simul acquiri iubilaeum.

IV. Iubilaeum quoad plenariam indulgentiam bis aut pluries acquiri posse iniuncta opera bis aut pluries iterando; semel vero, id est prima tantum vice quoad ceteros favores, nempe absolutiones a censuris et a casibus reservatis, commutationes aut dispensationes.

V. Ad iniunctas visitationes exequendas designari posse etiam capellas et oratoria, dummodo sint publico cultui addicta et in iis soleat Missa celebrari.

VI. Visitationes ad lucrandum iubilaeum indictas, dummodo praescripto numero fiant, institui posse pro lubitu fidelium sive uno sive diversis diebus.

VII. Posse lucrari iubilaeum eos qui condiciones praescriptas partim in una dioecesi partim in alia quacunque ex causa adimplent aut perficiunt, si observent ordinationes Ordinariorum locorum.

VIII. Confessarios uti non posse facultatibus extraordinariis per litteras apostolicas concessis cum iis qui petunt absolvi et dispensari, sed nolunt adimplere opera iniuncta et lucrari iubilaeum.

Datum Romae in sacra Poenitentiarum die 15. januarii 1886.

L. S.

RAPHAEL Card. Monaco La Valetta,
Maior Poenitentiarum.

HYPOLITUS Can. Palombi,
Secretarius.

V slavo Kraljici majevi.

O častimo, Poslavimo Mater Božjo zdaj povsod, Ker obhaja Doba maja Nje častiti slavni god!	Tebi v slavo Tje v višavo — Se škorjanec dviga v zrak; Božja Deva, Tobi peva Slavec, ko se dela mrak!
---	--

Vse stvarjenje Počešenje, O Kraljica, Ti darí! Luna blede, Zvezdic čoda, Solnce v slavo Ti žari.	Rožic evetje, Ptičev petje, Povikšuje praznik Tvoj: Vse stvarjenje V počešenje Ti prinaša delež svoj.
---	--

Vse zelenje Spet življenje, Novo je dobilo rast. Cvetje klije, Žlahtno dije, O Devica v Tvojo čast!	Kar le more, V svita zore, O Kraljica, Te slaví; Ko zahaja Solnce maja, Zepet slava Ti doní!
--	---

Vse Ti služi; —

O pridruži
Slavi Njeni, človek moj,
Pesmi zale,
Pesmi hvale,

Ter zdaj v Njeno čast jih poj! I. Z.

Popravek. V zadnjem listu „Danice“ izostala je v pesmi „Majnikova“ česta v. v drugem odstavku, ki se glasi:
Kar le stvaril vas je Bog.

Podoba.

V podobo rajsko-milo
Pogledam serčno rad,
Mi vteši žal in silo,
Mi vir je blagih náđ.

Gospo preljubeznjivo
Podoba kaže mi,
Ki zmiraj milostljivo
Obrača v mé oči.

V naročju Dete krasno
Se milo ji smehljá,
Očesice pa jasno
Nad solnca vsa imá.

Še nežni otročiči,
Ji rožce nosijo,
Nedolžni pa mladiči
Ji sladko spevajo.

Iz vsih stanov terpini
Se zbirajo krog Njé,
In ona v solz-dolini
Tolaži jim sercé.

Slavé Jo vsi narodi,
Slavé Jo vse stvarí;
Sej Ona vsim v nezdigi
Rešenje, mir delí.

Donela bo slavica
Do konca Ji svetá,
„MARJA POMOCNICA“
Podoba je le-tá.

Človeška družba bolna!
Preslavljaj Jo na vek,
Glej milosti je polna,
Življenja ima lék. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Dunaj in Pariz. Kakor na Dunaji, prav tako se je veršil letos nekak preobrat v verskem oziru tudi v prvem modérnim Babilonu, v Parizu. Tudi ondi suli so verniki na trume v cerkev, da so se framasoni zavzeti čudili, od kod h krati tolišnja gorečnost do svete vere. Od kod li? Prav od nikoder drugod ne, kakor iz zatiranja. Današnji liberalni svet na Francoškem cerkev božjo pesti, kakor nikjer ne; še na Nemškem se ji bolje godí. Ondašnje kristjane to v serce žali in spoznali so, da so sami mnogo krivi, da se katoliški Cerkvi na Francoškem godi tolišnja sila. Prav sami s svojo versko malomarnostjo so zakrivili, da so framasoni, meneč da vera že sama po sebi pojema, s tolikim pritiskom jeli delati na njeno potrebljenje. Tukaj je pa ravno očiteno čudež Kristusove Cerkve. Čem bolj so jo preganjali z ognjem in mečem, s kolesom in križem; čem bolj je tekla rudeča kerščanska kri prvih spoznavalcev; tem večje je bilo število pravovernih. Kedo bo tajil, da bi je ne bili iztrebili, če bi ne bila božje delo.

To se pokaže tudi zdaj na Francoškem v novo poterjeno. Prav letošnja Velika noč praznovala se je po vsem Francoškem tako veličastno, tako pobožno in tako vneto, kakor že zdavnaj ne! Verniki so v pravem pomenu besede spovednice po cerkvah v Parizu kar oblegali od jutra do noči; da, tolišnje je bilo število vernih katoličanov, ki so hiteli vest si umirit v sv. spovedi, da je spovednikov primanjalo in je marsikteri, ki je želel pred vstajenjem Gospodovim otistiti se in olajšati, moral preložiti na čas po veliki noči.

To je očitno za liberalno dobo slabo znamenje. Polne cerkve so vidno znamenje, da so se ljudje jeli liberalizmu umikati. Zakaj se pa umikajo? Spoznali so njegovo praznoto, njegovo lažnjivost, njegovo sleparstvo. Spoznati so začeli, da prostomišljaštvo, kakoršno se je sedaj kacih dvajset lét gojilo in paslo, ni liberalizem ni prostomiselnost, ampak trinoštvo. „Liberalno“ vendar pomeni toliko, kakor prostomiselnost, blagodarno! Kakošna pa je prostost, prostomiselnost, ki jo liberalizem drugim priznava, pokazalo se je po vsi Evropi dosti očitno nad katoliško Cerkvijo, ktero bi bili „liberalci“ najrajši kar raztergali, če bi jim bilo mogoče. Za-se zahtevajo vso prostost, drugim nobene ne privoščijo; kakošen je toraj

ta „liberalizem?“ temu je začelo sedaj tal zmanjkovati. Ljudje so se prepričali, da liberalizem ni nobenemu dal, kar je na vsa usta obetal, in za to se s studom obračajo od njega, in mnogi se obračajo k Bogu in k njegovi Cerkvi.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Ubog otrok za varstvo nedolžnosti priporočen Sveti Družini in angelju varhu. — Obupljiva oseba za pomoč na priprošnje N. lj. G. sv. Jožefa. — Bolna deklica za zdravje. — Bolna oseba za zdravje, če je B. volja. — Nevarno bolan duhoven priporočen za pomoč N. lj. G. in sv. Jožefu.

Koledar za prihodnji teden:

24. velikega travna. Marija D. pomoč kristjanov.
— 25. S. Gregorij p. VII. — 26. S. Filip Nerij. — 27. S. Marija Magdal. Pac. — 28. S. Avguštin Kantuvarski.
— 29. S. Maksim. — 30. Peta nedelja po Vel. noči. Spomin desnice sv. Štefana, ogersk. kralja.

Listek za raznoterosti.

Baron Karol Wurzbach Tannenberški, bivši deželni predsednik, grajšak itd. je 16. t. m. previden s ss. zakramenti za umirajoče umerl v 76. letu svoje starosti in imel je 18. t. m. prav slovesen pogreb. Bog mu daj večni mir.

Prečast. g. Nikol. Zitz, vojaški župnik v Gradcu, vit. Franc-Jozefovega reda itd., postal je častni kanonik stoljnega kapiteljna Ljubljanskega. Čestitamo!

Prečast. gosp. Jož. Nakus, zlatomašnik, duhovni pastir na Planini pri Ipavi, je od Nj. Veličanstva odlikovan z zlatim križcem s krono za zasluge.

Teča. Ravno je malo pojenjal glas, kako je slana škoda naredila po mnogih krajih in deželah, že se sliši tudi o toči. 15. maja je boje skor po vsem Českem pobila žita in péso, in kar je pustila toča, je razdeval še vihar!

Toča je grozno hudo pobila tudi po Vipavski dolini. Delajmo pokoro, da bi se Bog usmilil.

Samestan v Šmihelu še ni dodelan, manjka še podov, peči in notranje oprave; zato bodo sestre zamogle še le jeseni priti in začeti šolo.

Cesta čez Gerjance, kakor obetajo, bode zgotovljena v 3 mesih.

Pod tvojo pomoč pribežimo!

(Po cerkveni molitvi.)

V britkosti ko medli dušica,
Pregrehe ko zavlada noč!
O sveta Božja Porodnica,
Bežimo k Tebi za pomoč,
Marija! vir pomoči vedne,
Obljub nas Božjih stori vredne!

Oh, ne obrni se od revnih,
V potrebah vsih se nas smiluj;

Zaverzi prošenj ne pohlevnih,
Iz vsih nevarnost nas rešuj!
Marija! vir i. t. d.

Častita, blažena Devica,
Ti naša milostna Gospá.
Si Mati nam in Pomočnica,
Si Srédnica in Besednica!
Marija! vir i. t. d.

Povišana tam v rajski slavi
Sirot zdaj vbogih slušaj glas;
S preljubim sinom spet nas spravi;
In Njemu priporoči nas.
Marija! vir i. t. d.

Nikoli se od nas ne loči,
Nad nami, ljuba Mati čuj,
Še zlasti v strašni smertni noči
Nas Sinu v milost izročuj.
Marija! vir pomoči vedne,
Obljub nas Božjih stori vredne. Radoslav.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Ranjki preblagi posestnik in trgovec Val. Zakotnik v St. Vidu nad Ljubljano v svoji poslednji volji 75 gld. (Bodi z drugimi dobrotniki vred dijakom posebno priporočen, da naj molijo za njegov dušni mir. Št. Vid je dal škofiji že veliko duhovnov, podpira se pa tudi od ondod velikodušno dijaška kuhinja ter upamo, da tudi po tej poti dobimo kaj dobrih duhovnov. Precej jih je, ki se bližajo poklicu, kakor saj upamo. Vr.) — Čast. g. župnik Ant. Žgur 3 gld. — Od neimenovanega prijatelja 5 gld. — Prečast. g. dek. J. Kogej 1 gld. 19 kr. — Čast. g. župnik Jan. Karlin 5 gld. — Prečast. g. dekan M. Šlibar 5 gld. — Čast. gosp. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Blagi prijatelj v M. 10 gld. — Neimenovan 30 kr. — Nektare dobrotnice 50 kr. — Čast. g. župnik Jož. Preša 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimenovan 1 gld. 50 kr. (in 1 gld. 50 kr. za naprave g. kan. Jegliča). — Iz Ž. 30 kr. — Čast. g. Anton Žarnik, župnik v Naklem, 54 gld. 29 kr.

Za sv. Očeta: Verhnika 15 gld. — Č. g. župnik Ant. Žgur 5 gld. — A. T. v Idr. 50 kr. s prošnjo sv. blagoslova. — Z Dobernič po č. g. župniku 2 gld. 50 kr.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Idrija 16 gld. 86 kr. — Spod. Idrija 5 gld. — Ledine 2 gld. — Z Dobernič po č. g. župniku 2 gld. 50 kr. — Verhnika 13 gld. 16 kr. — Logatec 5 gld. — Horjul 4 gld. — Hotederšica 3 gld. — Zaplana 2 gld. 30 kr. — Černi verh 1 gld. 54 kr.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Idrija 28 gld. 45 kr. — Iz Peč po č. g. župniku Jož. Preša-tu 3 gld. 14 kr. — Jera Dolar 20 kr. — Iz Černomlja zopet 25 gld. 55 kr. — Iz Metlike 21 gld. 85 kr. — Z Nevelj 2 gld. 30 kr. — Z Besnice 11 gld. — Z Verhpolja pri Vipavi 18 gld. — S Štange 9 gld. 60 kr. — Z Ježice 22 gld. 70 kr. — Z Gorčice 28 gld. — Z Lozic 18 gld. — Z Mekin 16 gld. — S Šturije 22 gld. — Z Žužemberka 44 gld. — Z Dobrove pri Ljubljani 32 gld. 25 kr. — Iz Komende 62 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Od Neimenovanega zbirke dobrih duš 19 gld. — Iz Idrije 2 gld.

Za zvonove v Sarajevem: Iz Peč po č. g. župn. Jož. Preša-tu, 5 gld.

Za najpotrebniše misijone: Č. g. župn. A. Žgur 2 gld.
Za oo. Trapiste v Marija-Zvezdi: „Ister para tutum“ 5 gld.